

REPORTATGE PINTORESC

El sant de barri

Les vuit del matí. El sol ha volgut mostrar-se esplèndid per a aquesta festa... Les banderetes, disposades a banda i banda de carrer, projecten la seva ombra i donen a aquell un to de festa. No poden mancar-hi, però, els que no volen pagar. Pitjor per ells! El jovent del veïnat ja els ha ridiculitzat, no guarnint el tros que correspon a la seva casa... El tràfec del dia abans ja s'ha acabat... Hi haurà balls, concerts i passada, amb una orquestra del dia i de joventut: la Pla-Pey... En guany s'ha suprimit el menjar la coca a la font i l'ofici a la capella. I a l'orquestra — ha anat per votació, — li correspon tocar al bell mig del carrer...

Per casualitat he estat convidat per uns amics, amb l'única obligació d'anar a ballar la dansa. Ja m'han escollit parella: la filla dels meus amics. No la coneixia. I és bonica. Menys mal!... M'he posat el traje marró clar de les festes. I, com tots els convidats, m'he fet esperar una miqueta...

Són les dues de la tarda. La gent que ha plegat del treball — som dissabte — comença a fer rotllo alentorn nostre. L'orquestra ja fa estona que espera. Hi ha moltes parelles de quitxalla. Tota la del barri. Amb el vestit de la primera comunió... De grans, n'hi ha molt pocs.

Hem acabat de ballar la dansa i cap a fer el vermut! Hi ha de tot: patates, olives, anxoves, «almejas»... Tots els ingredients propis d'un vermut de 0'75. La gotal·leria dels petits ha fet que nosaltres, més grandets, ens mostressim una mica paternals. La meua balladora m'ho ha agraït. Jo, en canvi, he hagut d'abonar-li la consumació.

S'ha dinat, naturalment, una mica tard. Un dinar tot carregat de compliments i de converses familiars i polítiques... Comencem a treure les taules per a prendre el cafè al carrer. És l'hora del concert. Trobem l'altra gent — els que no estan de festa — ensopida i poc riallera. Voldriem que fruïssim de la nostra alegria... L'orquestra vinga executar «música clàssica»,

però ningú no els fa cas. Tothom està abstret pels altres festeigs: el cubell, l'olla, les curses de saes i de cintes... Jo mateix, sense adonar-me'n, he oblidat també el concert. He pres cafè amb la meua amiga, i, tot parlant, hem quedat abstrets...

Un marrec, tot brut i esparracat, s'ha fet amo del cubell. Amb la dèria d'arreglar les monedes que han tirat al fons, barrejades amb sorra, va tirant aigua a la gent que el volta i que riu a boca plena... Un altre menut s'esforça, tot fent ganyotes, per a fer baixar cara avall una peça de deu que té enganxada al front... Curses de saes, l'olla, la paella... L'orquestra, disposada dalt d'un «tablado» fet de taulons d'enguixador, tots blancs, i d'uns banes de fuster, es prepara per al ball de tarda. L'animació és completa.

Per a millor comoditat dels «forasters» (els veïns dels altres barris), no hi haurà ball de rams, però es subhastaran milers de números d'una «magnífica toia»: una Diana de guix color de bronze amb un rellotge ridícul als seus peus.

Els joves de la comissió vinga esgargamellar-se i fer anauts i vinents amb els números de la toia... S'ha fet el ball de tarda a correuita... És l'hora d'anar a sopar... La gent va desfilant... Salutacions... «Sí, ja tornarem en havent sopat».

No m'ha anat pas malament. He ballat quasi tots els balls amb Maria, la meua amiga d'avui. Hem simpatitzat força. I per torna, m'han fet quedar pel sopar i la passada...

Ja s'ha fet la passada. Dues fileres de

* * *

Glossa de l'amor;
magnífica glossa.
Qui la sap cantar
té el cor ple de joia.

Ai, del malastruc
sens passió divina!
Portarà sols tel
i l'ànima trista.

Plau-me el bell cantar
a l'enamorada.
La glossa és sublim
i la vida magna.

noies i joves i la quitxalla i altra gent del barri, amb ciris i «blandons» encesos. Als acords d'una marxa molt airosa, hem voltat diferents carrers. A mi m'ha tocat anar davant d'un home petit i grassó, que cridava visques i em tirava cera als pantalons. Darrera nostre, la comissió: tres joves i tres noies (Maria una d'elles), tots amb cara de satisfacció.

S'ha acabat la passada. A l'hora de començar el ball de nit, l'animació és al punt de dalt. Crits, rialles, gresca... Un carameller empalagós: «¿Que no voleu comprar-me caramels?». Us estira de l'americana fins que li compreu queicom. Dinamisme a l'engròs... Convidats a tot arreu... Subhasta de números... «Deu tires, seixanta cèntims!» «A la una, a les dues...» El comprador només n'hi troba sis. Hi ha hagut «topaze». Però no val a protestar. Un tall. Números. Més balls, més números. No s'acaben mai! Un senyal discret del comissionat de la festa, a l'orquestrina. Aquesta executa el pasdoble de moda. «Rosío, Manojito de claveles...» Tothom balla. Tot d'un plegat, un cop de trompeta. «Ball de rams!» Menys gent que en els altres balls. El jovent s'ha dispersat.

Les dues de la matinada: Mitja part. L'animació va minvant força. Ara la festa es fa pel veïnat. Balls robats, americana de «guapos», valsos de festa major... Tothom sua, beu i riu. Els vells recorden el seu temps de joventut. Vals final.

La festa ha estat llúidíssima... i els comptes també. Hi ha sobres per a la capvuitada.

El carrer ha quedat buit. Sols es veu a tot el llarg les cadires en desordre dels convidats. L'electricista va treient l'enllumenat. A mida que va enfosquant-se el carrer, el cel comença a clarejar... La llarga bandera de les banderetes ha quedat feta a troços. Silenci. El cel és llis i clar.

I a l'entrada d'una casa una xicota, enmig d'unes garlandes i uns globus de paper. Acompanyat d'un gest de la mà, m'ha somrigut amb cara expressiva i ulls de gitana. M'ha fet adéu! Un adéu!, però, que després de la festa d'aquesta nit, volia dir: A reveure!

JOAN VERNET

Gràfics Garrell Granollers

La Impremta d'Amador Garrell
Josep Umbert, 30 i 32 : Telèf. 2

Gràfics Garrell Granollers

o Amador Garrell, impressor
Josep Umbert, 30 i 32 : Telèf. 2

EMILI GRANELLS I CASTELLS